

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

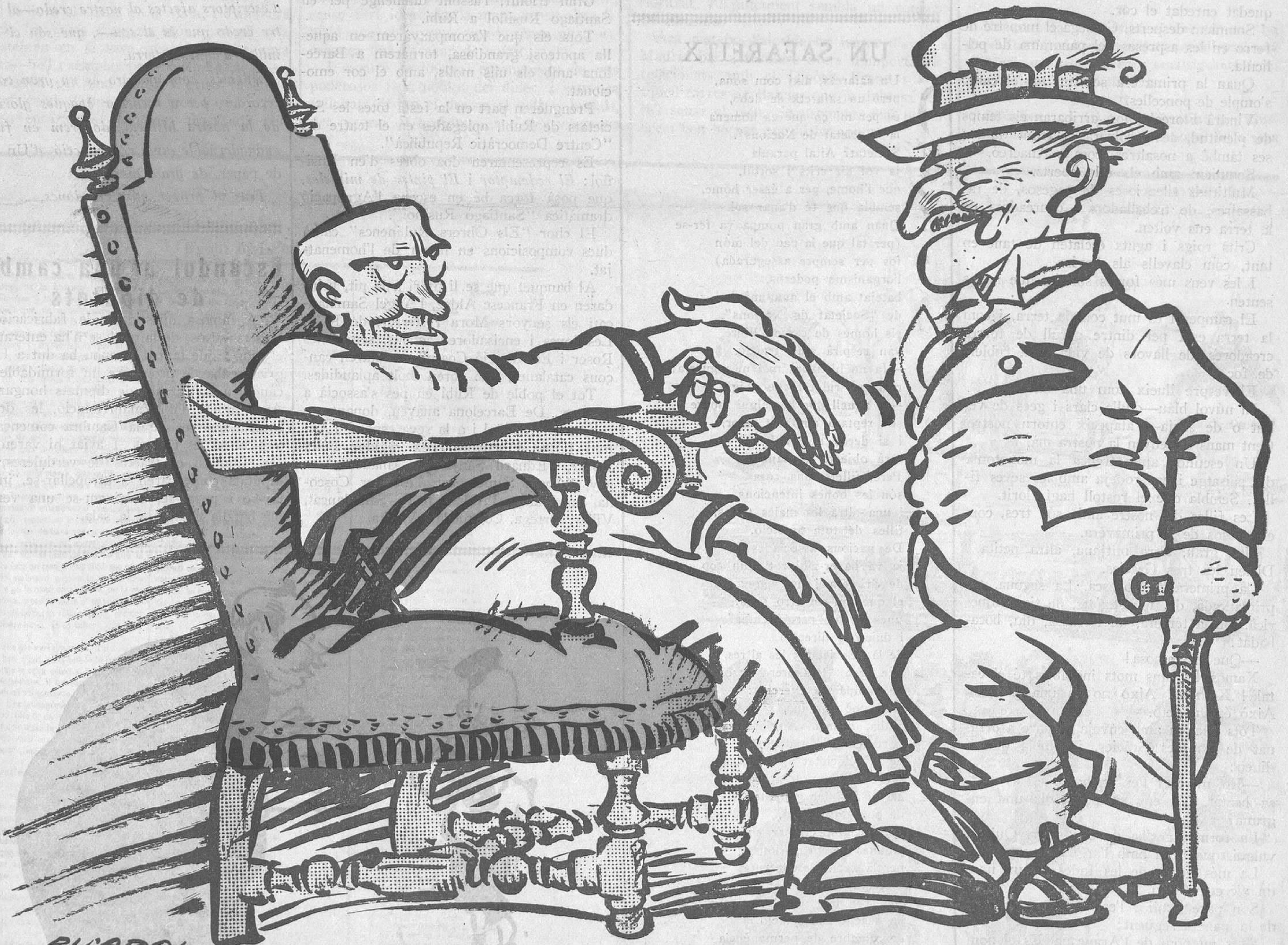
ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre. ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

VISITA DE METGE

— Com me troba?
— Dèbil, molt dèbil!

La qüestió del Tirol

La Premsa diària ha projectat les darreres setmanes la seva atenció i ha escatit prou aquest problema.

Però la qüestió de les minories nacionals és un afer que afecta a Catalunya i no podem restar en silenci davant d'una actualitat de tant relleu.

El Tirol Meridional va ésser adjudicat a Itàlia pel tractat de Saint-Germain. Es el preu amb què s'ha pagat als italians la seva neutralitat primer i després la intervenció en la guerra, al costat dels aliats.

Al Tirol hi ha doscents mil alemanys.

En Mussolini vol assimilar a Itàlia per la força aquesta població germànica i ha arribat a manar, darrerament, que es llatinitzin al Tirol els cognoms alemanys.

Es com si ací al que es diu Puig l'obliguessin a anomenar-se *Montañita*.

Fóra absurde, oi?

Doncs això és el que mana i disposa el capità dels camises negres que es faci al Tirol.

A Àustria i Alemanya ha produït l'audàcia d'en Mussolini grossa indignació.

S'han creuat entre Roma i Berlín frases molt dures.

Haurà d'intervenir la Societat de Nacions.

I no n'hi haurà prou encara.

Es precis que l'opinió de tot el món estigui atenta; és precis que els obrers i els pobles no badin, si no volen que qualsevol matí els desvetllin dient-los-hi que s'ha encès una nova guerra.

Mussolini és un provocador, un ambiciós que somnia amb l'Impero, i és segur que amb les seves agressions a la minoria germànica del Tirol és a l'Àustria on apunta, és en Viena en qui té fits els ulls.

LES MARES

Som a fora.

Acabem de passar, en un tren elèctric i fantàstic, a través de cingles esquerps, de muntanyes foradades, de planures verdegants i d'ametllers florits.

En les branques dels arbres virginals, en els cabells esbullats dels pins, se'ns ha quedat enredat el cor.

Somniem desperts. Gemega el monstre de ferro en les aspreses del panorama de pel·lícula.

Quan la primavera somriu, tot el camp s'omple de poncelles.

Vindrà Floreal joïós, arribaran els temps de plenitud, se'ns cobrirà el front de roses també a nosaltres, com a Anacreó.

Somniem amb els ulls oberts.

Multituds silencioses de pagesos, de rabassaires, de treballadors i conreadors de la terra ens voltien.

Crits roigs i aguts esclaten de tant en tant, com clavells als llavis.

I les veus més fortes són les que no es senten.

El camperol és mut com la terra, i com la terra està per dintre curull de forces creadores, de llavors de vida, està rublert de foc.

El vespre llueix com una aubada.

El núvol blau—d'ulls clars i gec de vellut o de sarja—s'atapeïx entorn nostre. Cent mans estrenyen la nostra mà.

Un escultor amic trenca la monotonia del paisatge i ens rodeja amb les seves filles. Sembla que el rostoll hagi florit.

Les filles del nostre amic són tres, com els mesos de la primavera.

Una gran, altra mitjana, altra petita... Dirieu les tres Gràcies.

La primera és goyesca. La segona, esprimatxada, de tipus exòtic, de tipus americà. De la tercera, un terrassà, diu, bocabadat:

—Que és xamosa!

Xamosa! Quins mots inefables té el català! Xamosa! Això no és una paraula. Això és un petó.

Tots guaiten amb enveja al pare afortunat de les tres Gràcies, i sembla que li diuen:

—Ep, mestre! Per un home sol és massa beutat. No ens en pot cedir una engruna?

La formosor s'ha de conquerir. Qui en vulgui, que lluiti amb l'argila.

La més petita de les fades, té un nom un xic estrafolari.

Son pare explica l'esoterisme onomàstic de la manera següent:

—Es un nom de l'Araucana. Es el nom d'una heroïna que, veient vençut al seu home, li tira al cap un fill d'aquest que alletava, dient que no volia tenir infants d'un covard.

L'anècdota ens deixa crespes, ens deixa amb la sang glaçada.

—Aquest nom és tot un símbol—excla-

ma l'artista amic, l'autor de sublimes obres, l'escultor de belles estàtues de marbre i de carn.

Tornem als ensomnis del principi.

Pensem en les mares terribles de l'Arauco i en aquesta dona, que a Madrid ha mort en mig del carrer, amb el fill als braços, i no ens ho ha sapigut tirar, ni mort ni viu, a la cara als seus assassins.

ANGEL SAMBLANCAT

UN SAFAREITX

Un safareix, així com sona, però un safareix de debò, és per mi ço que es nomena la "Societat de Nacions".

Societat? Aital paraula

ja vol dir crits i soroll, que l'home, per a ésser home, sembla que té d'anar sol.

Quan amb gran pompa va fer-se (per tal que la pau del món fos per sempre assegurada)

l'organisme poderós,

batejat amb el nom màgic

de "Societat de Nacions",

els homes de cervell lliure

van respirar amb fruïció.

—Ja no hi haurà mai més guerra!

cridaven rublerts de goig.

—A aquell que la vulgui moure

se'l reptarà amb tot rigor,

i si decàs no s'ablana,

serà objecte de sanció.

Però, fillets, una cosa

són les bones intencions,

i una altra les males tretes,

filles de tota ambició.

De nacions associades

ja va haver-n'hi tot d'un cop

de primera i de segona,

el que fou un erro gros:

unes eren "permanents"

i duïen la direcció

de la "Societat"; les altres,

que eren "temporeres" sols,

de comparses exercien:

ofici poc agradós.

Itàlia, França, Anglaterra,

portaven la direcció

de la "Societat" pacífica,

i si bé algun desacord

els hi feia fer ganyotes

de poca satisfacció,

ben prompte trobar solien

algunes compensacions

per la nació descontenta,

i estava tranquil tothom.

Però, en bon punt Alemanya

ha assolit l'acceptació

de membre de permanència

en l'organisme formós:

que la pau s'és acabada,

que ja no es posen d'acord,

que tot són crits i exigències

i menaces dels més forts,

i que, vaja, podem dir-ho,

no s'entenen poc ni molt.

Anglaterra, Itàlia i França volen ampliar els llocs permanents, perquè els hi sembla que hi caben altres nacions a la colla dels que criden; però Alemanya no ho vol, i diu que si n'hi entren d'altres, tot seguit tocarà el dos. Brasil, Espanya i Polònia ja han rebut indicacions i, naturalment, accepten un càrrec que sembla honorós, car, de nacions "temporeres" ja fa massa temps que ho són; mes Polònia, segons sembla, posa sèries objeccions a l'ascens ofert a Espanya; Rússia diu que ella no vol permetre que se la deixi, sent gran potència, a recó. També els Balcans, amb Turquia, comencen a moure un vol, i s'està tornant una olla la "Societat de Nacions". Oh, si tornés el gran Wilson, ell que, noble i somniador, va portar content a Europa, per sentar la pau del món, els "catorze punts" magnífics, dels quals ni en resta record! Es ben segur que de fàstic, en veure aquest tripijoc, un nou "punt" hi afegiria: el de morir-se altre cop.

El poble de Rubí aclama a Santiago Rusiñol

Gran triomf, l'assolit diumenge per en Santiago Rusiñol a Rubí.

Tots els que l'acompanyàrem en aquella apoteosi grandiosa, tornàrem a Barcelona amb els ulls molls, amb el cor emocionat.

Prengueren part en la festa totes les Societats de Rubí, aplegades en el teatre del "Centenari Democràtic Republicà".

Es representaren dos obres d'en Rusiñol: *El redemptor* i *El pintor de miracles*, que posà força bé en escena l'Agrupació dramàtica "Santiago Rusiñol".

El chor "Els Obrers Rubinencs" cantà dues composicions en honor de l'homenajat.

Al banquet que se li oferí a la nit, brindaren en Francesc Aldaz, l'Angel Samblancat i els senyors Mora i Ferrer, de Rubí. Les joves i encisadores actrius, senyorettes Roser i Encarnació Coscolla, cantaren cançons catalanes, que foren molt aplaudides.

Tot el poble de Rubí en pes s'associà a la festa. De Barcelona anaven, donant escolta a en Rusiñol i a la seva esposa, l'Antoni López i senyora, l'ex regidor Felix Roure, l'Eduard Sanjuan, l'Amadeu Aragay, l'Angel Samblancat, l'escultor Coscolla, en Planàs, l'Aldaz, Josep Samblancat, Villar, Ortega, Colomeda i Vilalta.

Les reformes de

LA CAMPANA DE GRACIA

Des del proper número LA CAMPANA DE GRACIA fa reformes. No ens referim a unes reformes materials—que aquestes estan a l'alcanc de totes les fortunes, i no volem que el nostre periòdic perdi el seu aire, el seu caràcter, el seu cachet de fulla popular—, sinó a unes reformes espirituals.

Des del proper número s'encarrega de la direcció de LA CAMPANA DE GRACIA el vibrant escriptor Angel Samblancat. Amb ell al davant, i sense perdre el seu to netament republicà—to que hem procurat mantenir en les circumstàncies més difícils—, la nostra serà una magnífica fulla d'insurgència espiritual, un clam de vitalitat i de justícia, un portaveu dels pobres, dels humils, dels maleïts de la terra.

Anem a fer, més que mai, obra obrerista; anem a fer que el nostre periòdic sigui imprescindible en mans del poble i en la seva llar; anem a fer cultura, i a fer ideals i a obrir camins.

LA CAMPANA DE GRACIA, mantenint-se ferma en la seva honrosa història republicana, serà, ara més que mai, el periòdic del poble, la seva ànima.

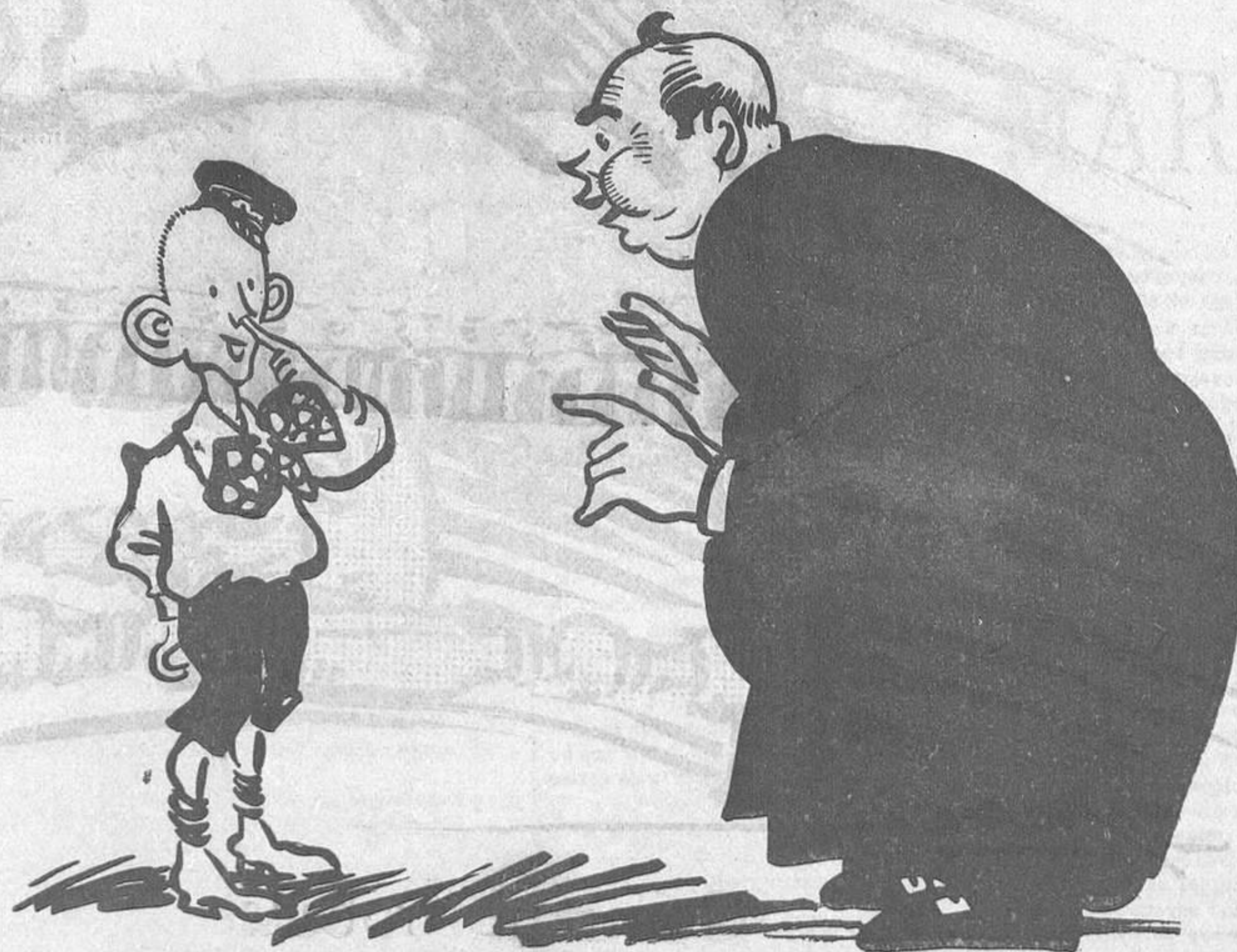
Per això, per aquesta obra nobilíssima, l'Angel Samblancat s'ha sapigut rodejar d'escriptors afectes al nostre credo—al nostre credo que és el seu—, que són el bo i millor d'aquesta terra.

Ademés, com que ara és un gran consol recordar, per a recordar èpoques glorioses de la nostra història, donarem en fullat enquadernable una reproducció d'Un full de paper, de grata memòria.

Fins al proper número, doncs.

Escandol a una cambra de diputats

La famosa qüestió de la fabricació de bitllets falsos, de la qual se n'ha enterat tot el món i que tant d'enrenou ha dut a Hongria, acaba de promoure un formidable escandol a la Cambra de diputats hongaresa. Amb motiu d'una manifestació, les dretes i les esquerres de la Cambra començaren a picar-se les crestes. I aviat hi varen ésser. Com si es tractés de verduleres, els diputats començaren a atropellar-se, insultar-se i pegar-se, originant-se una veritable batalla campal a la sala.

QUARESMA

—Recorda't que s'ha de dejunar.
—Recordis que el pare guanya sis duros i a casa dejunem tot l'any.

L'erudició del lladre

Un minyó, qui portava a l'esquena un sac ple de gallines, fou detingut—cosa estranya—per un urbà, per no haver sabut explicar-li de fàisó satisfactòria la procedència de l'esmentada aviram.

El minyó fou portat a presència del jutge, qui l'interrogà hàbilment, fent-li per fi confessar que les tals gallines les havia robades d'un corral.

El jutge tractà de fer entendre al lladregot com és lleitia l'acció de robar; però aquest, li replicà que només ho havia fet per pura necessitat, car tenia una nombrosa família que li demanava pa. i, per trobar-se sense feina, no podia donar-los-en.

El bon jutge, llavors, li digué: —Si la família us demanava pa, per què no li portaveu pa en comptes d'aviram?

—Justa!—respongué el lladre—. Perquè em passés ço d'en Joan Valjean, segons ens conta en Víctor Hugo en *Los Miserables...* I, además—afegí sentenciosament—, és que ignora vostè aquell aforisme castellà que diu: *No sólo de pan vive el hombre...*?

FIDEL GRIFOL

L'orb

Pobre ancià! El pas vacillant, guiat per un gos, famolenc com ell mateix, i un bastó a l'altra mà, que li serveix per conèixer els destorbs del seu camí, fa la seva ruta per aquest món, a les palpentes. Els seus ulls vidriosos, oberts tothora sense aquella lluisor de vida, són entelats per una ceguera eterna. A l'edat juvenil, un accident de treball li llevà el sentit de la vista, i d'allavors ençà, les coses d'aquest món, per ell sols existeixen en la seva imaginació. La seva testa—bell exemplar per model d'escultor—, protegida per una llarga i grisa cabellera desordenada i una barba més llarga i més grisa encara, és suauament acariciada pels

AVIS

Amb aquesta batallada de LA CAMPANA DE GRACIA acaba el fulletí enquadernable de

LO NOY DE LA MARE

Tots els que vulguin relligar-lo, se'ls regalarà la coberta i si desitgen que nosaltres ens cuidem del relligament, els costarà solament 75 cèntims.

Tenim exemplars relligats, impresos sobre magnífic paper, al preu de 5 ptes. Tot seguit començarem la publicació del fulletí

Un tros de paper

setmanari que es publicava a Barcelona l'any 1865, escrit i dibuixat pel bo i millor d'aquells temps.

raigs del sol, que ell no pot veure, però que sent. Els seus únics companys, són el gos que el guia i el sol que l'aconsola. Coneixerieu la seva alegria per l'agilitat joganera del ca i per l'esplendidesa del cel diàfan. Altrament, quan té qualque pena, sentiríeu els udols llastimosos i compungits del gos i veuríeu com el sol s'amaga amb tristot darrera la cortina dels núvols i les seves llàgrimes arriben a la terra.

El pobre orb, abatut i resignat, va fent la seva via. De tant en tant, allarga la mà, mig avergonyit, implorant una almoïna, per si troba alguna ànima caritativa. La pietat dels homes és molt minsa però. I l'home ben egoïsta tanmateix. I ningú coneix la compassió. Mentrestant, el pobre vellard va caminant per la foscor d'una nit permanent, sense altre ideal que la mort, sense altra il·lusió que el suprem repòs, sense altra esperança que l'acabar de sofrir.

I mentre la Parca s'ensenyoreix de reis poderosos i de nobles del diner, i estronca felicitats, i duu el desconsol a llars humils, per escarni de la humanitat i per vergonya

de la civilització, rebutja aquell ésser quí, l'únic que no tem la mort, i qui, com una nosa pels homes, va fent via a les palpentes per aquest món de misèries...

NARCÍS MATES

De l'Ajuntament

Què passa a l'Ajuntament? Mai no ho hem pogut saber a punt cert. Tot sovint notem que hi passen coses, i després tot torna a quedar com abans; algunes vegades, ben poques, hem sabut el què hi passava perquè s'ha exterioritzat. Però tret d'aquestes poques vegades que s'han exterioritzat, l'Ajuntament sembla un convent de clausura.

Ara mateix, l'alcalde ha hagut d'anar a Madrid per a resoldre afers d'importància, relacionats amb el Dipòsit Franc i amb aquell carrer de Balma que ja dubtem veure'l sense el tren. Segurament, mai no sabrem ben bé per què hi ha anat.

Al món hi haurà més terra

Les illes Sandwich, de la Polinèsia, estan creixent. Els savis han constatat que en 50 ans aquestes illes es van aixecant gradualment damunt del mar. Sembla que, sense ocórrer cap catàstrofe sísmica, aniran seguint creixent fins a ésser més grans que el Japó, que ho és molt. La creixuda d'aquesta illa serà molt grossa.

Es de doldre que aquestes illes de Sandwich no siguin bones per menjar, puix com que seria una quantitat d'aliment que ens vindria a la terra sense pensar-nos-ho ni saber per què, es podria repartir entre els famolencs de tot el món. Tanmateix va ésser un sarcasme batejar aquestes illes amb el nom Sandwich!

AQUEST NUMERO HA ESTAT VISAT PER LA PREVIA CENSURA GOVERNATIVA

Acabem de conèixer un senyor que ha posat "Samitier" al seu gos. Li ha estat padrí l'"as" del futbol. Samitier va estar molt content d'aquesta popularitat que, amb el bateig, adquirirà entre els gossos. Des d'ara, Samitier serà estimat dels futbolistes i del gossos, doncs.

Ha estat dut a la presó el director de "La Publicitat" per haver publicat aquell diari una instància que rebé i que els seus signants deien que havien dirigit al Govern.

Oficialment, a Itàlia s'ha declarat que Mussolini no pot estar malalt. Un home de la seva

LO NOY DE LA MARE

sellat en sa capa se'n anava a fer un tros; que si bé descarregava la butxaca, carregava i molt la atmosfera i la despesa, que estava mes atrassada que un quinto quan apren de fer lo pas. Però la bona de la despesa catalana-inglesa sufria al futur meje perque ab ell s'estalviava l' memorialista per la correspondència, y s feya ensenyar de llegr

La capa, mirin si havia de estar contenta, que en ca' dels mols a que assistia son amo, deixava de beure mes o menos, y fins a voltas menjava crema. ¡Alló era viure!

Aixó sí, algu dia aquesta prenda material se trová en lo cas de aguantar la cipa moral del escrupulós de meje. Aquei tenia relacions ab la filla d' una llevadora del carrer del Ginjol. La mare de la nena no volia, tal vegada perque ho volia massa, que sa filla enrabonés ab un jove a qui encara faltaven dos anys per ser home de carrera, y aixis es que 'ls jóvens havian d'entènders d' amagatots.

Entrada la nit, embolicat logalan de manera que ab prou feynas deixava véuer son front, se'n anava a fer l' ós pel carrer del Ginjol amunt y avall. Molts eran las nits en que la llevadora era fora de casa a exercir son ofici y allavors l' embossat pujava la escala dels seus amors y ab la nena enrabonava per la rexa de la porta, pues la mare s' emportava la clau després de donar la volta al pany, per por d' alguna esgallada. Ja es saber... la dona era esperia.

Una nit, que per cert era cap al fi del ivern, estantse 'l bon xicot guaytant lo balcó aboat hi devia surtir la seva estrella, senti que d' un altre balcó ó finestra li tiraven alguna cosa, cuan se'n adoná va trovarse la capa plena de vert al oli. Era la 'expressió del desgogament d' una vehina, filla d' un llançer, que, envejosada del partit que tenia la *lleudortia*, s' havia proposat esquivarli tots los amants.

"Pobre capa! Sempre paga 'l just pel peccador!" No hi hagué mes remey acabantse 'ls frots y trovantse 'l estudiant algo faltat de capitala se'n aná a casa un *roba-vellare* y per un tres y no res tingué que despedirse d' aquella carinyosa amiga que l' havia abraçat tant temps seguit.

Lo *roba-vellare* cambiá las giras de vellut, que era lo que mes havia suferit, per unas de latrà, tregué del millor modo possible las tacs del panyo, y quedá una pessa bastant pasadora.

Al ivern següent ne feu compra un militar retirat que vivia en Gracia. La capa li representava mitja ussa que havia, tret de la rifa del Hospital.

En aquesta época la heroïna aprengué pas per pas tots los de la guerra detes set anys. Segons lo dir del retirat, ell se trová en toias las accions mes notables, no n' hi havia un altre que ab majors apuros s' hagués vist y que se'n hagués surtit mes heróicament que ell. Si se'n hagués haver cregut, estich cert que fins hauria contat que l' havian mort y havia resucitat.

Totas las feridas las tenia a la esquena, a la pantorrilla y a la part del detrás del cap,

probas febacients de que era amich de tocar las de Villadiego.

De totas las feridas, una 'n tenia sota 'l genoll dret que era mes exacte que un barómetro en senyalar los cambios de temps sobre tot en ivern. Sempre que aquesta ferida obligava al retirat a que s' fiqués al lli, la capa s' estenia damunt los peus del bon senyor, y sobre d' ella hi dormia un gos patané que no tenia altra gracia que ser molt lleig.

Dos anys feu la capa, aqet servey d' una manera digna, pues lo tercer any las armas s' havian cuidat de donarli transparencia. Prou l' ama del retirat procurá compóndrerla, pero per molt que procurá no va quedarli ni pasablement.

Lo retirat agafa la capa sota 'l bras, era cap al estiu, y 'n aná a casa un que venia-roba vella a la fira de Belcaire, y després de molt regatejar, va lograr que per la capa y treze cuartos li donguessen una bata que en cuant a estar atrotinada podia dir a la capa si m' embrutas l' enmascero.

Allí, ab aquella heterogenitat d' objectes, entre regadoras y taulas, entre llumaneras y barrets de miliciano, entre llibres y navajas, entre ciutats y terra d' escudellas y entre cosas que no se sap de que son ni per que serveixen, jau l' heroïna d' aquesta historia esperant que la *consumio* de que patia, acabí ab ella.

Ab l' any passat va ser la que tenia mes miradors, en una estudiantina que ana Alló hi recordá la felicitat d' altres temps, y las miserias d' aquesta terra

L' ONCLE

QUEIXAS DE UNA MODISTA CONTRA

D SERAFI PITARRA

(Del Trovador.)

Adeu stiau, ¡ay! mántelelas, qu' ho passin bé Danyas Cintas, estigun bons, senyors llassos, abur betas y trenzillas, hermosos dias de gala ¡vaya, añate, hasta la vista! com ho deya avans lo cego, y ho diu ara una modista; que a n' aquel món tot te fi y vos ha arribat ja 'l dia Paciencia y conformarse, no hi ha pas altre sortida, jo ho lamento com vosaltres, jo ho trobo igualment sensible puig vosaltres erau jo, y vostra vida ma vida.... ¡Ay, Don Serafi Pitarra! vosté me l' ha ben fregida, vosté sí que ha dat un cop d' aquella de ca' l' egoïsta; que sap que ab las sevas «Modas» está sembrant ma desdita, y que ab la desdita me va hi va la d' altres modistas?... Però vosté al fer las «Modas», ja m' ho figuro, diria: jo 'n busco son aplausos y que s' trompin las modistas. ¡Quin modo d' estimar al próxim! ¡aixó mans la doctrina!

«Que s' creu que per bonas obras se compron lo fer bons llibres?» Aixó sí acas l' editor.

«Que s' pensa que no hi ha mes que ferm? tancá la botiga, y posá a la porta un retol que digui ab lletres: «Se alquien!» Mes ¡ay! que lo tant eridat no 'n serveix de gens ni mica, i que las «Modas» ja están fetas, las «Modas» ja están escritas!

«Y 'l pòbluch las admira aplaudintlas cada dia.»

Al mens, ja que s' proposaba ser la sogra d' avuy dia, hagues tingut la desgracia, si bé per mi fóra ditxa, de fé un drama ben dolent que hagues merescut la xula; pero nada, res d' aixó, si s' desceudian una mica me l' alaban y me 'l pujan, y tant y tant me l' enllan, que a ser jo curta de tapias cuasi bé 'l perdo de vista.

«¡Ay! aixis hagüés passat que la llaga no 'n couria!»

L' un hi troba cosas bonas, l' altre hi veu cosas bonicas, y fins un per empaparme y troba fillosia; ves que té que veure aixó ab las betas y trenzillas....

«Malvotge ab tots los dramas que t'emp fillosia!»

«Com hi ha món, senyor Pitarra, que m' ha deviat ben guarnidat...»

«Que per venturas las modas li han fet cap mala partida?»

«Que pot ser la seva dona li va un xich massa bonica?»

«Ves a qui se li acuí dir... que las modas són manial!»

«Lo que, si ellas no existissin, no n' hauria omplert un llibre, que t'emp fillosia!»

«Com hi ha món, senyor Pitarra, que m' ha deviat ben guarnidat...»

«Que per venturas las modas li han fet cap mala partida?»

«Que pot ser la seva dona li va un xich massa bonica?»

«Ves a qui se li acuí dir... que las modas són manial!»

«Lo que, si ellas no existissin, no n' hauria omplert un llibre, que t'emp fillosia!»

«Com hi ha món, senyor Pitarra, que m' ha deviat ben guarnidat...»

«Que per venturas las modas li han fet cap mala partida?»

«Que pot ser la seva dona li va un xich massa bonica?»

«Ves a qui se li acuí dir... que las modas són manial!»

«Lo que, si ellas no existissin, no n' hauria omplert un llibre, que t'emp fillosia!»

«Com hi ha món, senyor Pitarra, que m' ha deviat ben guarnidat...»

«Que per venturas las modas li han fet cap mala partida?»

«Que pot ser la seva dona li va un xich massa bonica?»

«Ves a qui se li acuí dir... que las modas són manial!»

«Lo que, si ellas no existissin, no n' hauria omplert un llibre, que t'emp fillosia!»

«Com hi ha món, senyor Pitarra, que m' ha deviat ben guarnidat...»

«Que per venturas las modas li han fet cap mala partida?»

«Que pot ser la seva dona li va un xich massa bonica?»

«Ves a qui se li acuí dir... que las modas són manial!»

«Lo que, si ellas no existissin, no n' hauria omplert un llibre, que t'emp fillosia!»

«Com hi ha món, senyor Pitarra, que m' ha deviat ben guarnidat...»

«Que per venturas las modas li han fet cap mala partida?»

«Que pot ser la seva dona li va un xich massa bonica?»

«Ves a qui se li acuí dir... que las modas són manial!»

«Lo que, si ellas no existissin, no n' hauria omplert un llibre, que t'emp fillosia!»

«Com hi ha món, senyor Pitarra, que m' ha deviat ben guarnidat...»

«Que per venturas las modas li han fet cap mala partida?»

«Que pot ser la seva dona li va un xich massa bonica?»

«Ves a qui se li acuí dir... que las modas són manial!»

«Lo que, si ellas no existissin, no n' hauria omplert un llibre, que t'emp fillosia!»

«Com hi ha món, senyor Pitarra, que m' ha deviat ben guarnidat...»

«Que per venturas las modas li han fet cap mala partida?»

«Que pot ser la seva dona li va un xich massa bonica?»

«Ves a qui se li acuí dir... que las modas són manial!»

«Lo que, si ellas no existissin, no n' hauria omplert un llibre, que t'emp fillosia!»

«Com hi ha món, senyor Pitarra, que m' ha deviat ben guarnidat...»

«Que per venturas las modas li han fet cap mala partida?»

«Que pot ser la seva dona li va un xich massa bonica?»

talla ha d'estar sempre bo. Quan un metge indicà al "Duce" que l'havia d'operar, el diari del Govern contestà que això era una vergonya. I és que, avui, Mussolini i Déu ja es poden tutelar, i si Déu és omnipotent, sapientíssim, amantíssim, tot poderós, etc., també ho és Mussolini.

S'ha publicat un interessant fullet d'Eduard Sanjuan "Shum" íntimo, il·lustrat amb nombrosos dibuixos del mateix "Shum". Sanjuan sap retratar-nos bé el simpàtic artista condemnat a cadena perpètua Joan Baptista Acher.

Solliciten padrina de guerra els soldats del regiment mixte d'Artilleria, de Ceuta, tercera bateria d'obusos, Josep Jordi Mir, Josep Expósito García, Tomàs Urgell Arambudo i Didac Güevara León. Noies, tots quatre valen la pena; a veure qui serà la padrina?

Un d'aquests dies de boira, hem vist la Plaça de Catalunya. Tota plena de boira, que no es distingia el que hi havia deu metres lluny, la Plaça de Catalunya està molt bé. El senyor Nebot mateix s'ha convençut que és de l'única manera que pot agradar a la gent.

El Govern d'Espanya cedirà el "Plus Ultra" a la República Argentina. Diuen que Franco, López de Aldá, Rada i Durán n'estan molt contents, perquè així hauran de tornar en vaixell i, per tant, el viatge serà més curt.

Amb motiu d'això, es parla de fer sant a Cristòfol Colomb.

Hi havia una lluita entre els senyors Alvarez de la Campa i baró de Viver. La batalla ha estat guanyada pel primer, i el Govern ha acordat que l'alcalde no havia d'intervenir per a res en el Dipòsit Franc. L'alcalde s'apunta això com una victòria; diu que el Govern ho ha fet per a descansar-lo un poc de la seva carregosa tasca. Hi han victòries que no les entenem.

"El Progreso" encara parla com d'un déu d'en Lerrooux. Cada vegada que el llegim ens

QUI S'ESPERA DESESPERA

—Potser m'hi passaré la vida així!

fa l'efecte, que ens trobem en aquell temps, ja ben passat, del "pavo". Pobre "Progreso", i que n'està d'endarrerit! I com viu? Veu's, ací una preocupació ben

justificada. Com que només parla d'en Lerrooux, només el poden llegir els lerroouxistes, i, ara, de lerroouxistes, només n'hi han vint, o deu, que són els redactors del diari; i, encara, el seu di-

rector, l'Emilià Iglesias, no n'és. Res, de vegades encara hem de creure en miracles.

En els punts LA CAMPAÑA Y LA ESQUELLA, del Olm, número 8

LO NOY DE LA MARE.

que tenen filosofal... ¡Ay malaguanyada plomal ¡ay malaguanyada tintal... Com a memorialista, ANTONET SERRA.

¡Pot se 'l burro pensa en minas y es astrónom lo caball! Moltes senyores s'acostan, per veure 'ls tres toms passar, ab lo gorro plé de llassos y flors per tots los costats, ab cintas que 'l vent cargola, penjadas de coll avall, y ab flors, en lloch d' arrecadas, que s' manejan al seu pas.

y las dexa al mitj del pati del hostal porque 'l freu las hi pelés. Quant hi torna las pomas no hi eran y digue tot estranyat. —¡Tant mateix, pels massa aquet fret!

FABULA DEL NOY

Una granota morta tenia un saltibonch sobre la porta y la gant s'admiraba porque encara que morta, s' bellugaba.

LO MESTRE

Havem sapigut que un dels somnients de la mestria Ballster Laca, ha rostat divint burro, y cada un dels altres, una cosa per l' estí de manera que en aquesta disputa qui ha guanyat veraderament es lo diari d' el Brosi.

ALFARAT

—¡Alfarat si es gran lo monitor, que fins hi ha torres. —¡Y per so ha de ser gran? —Home es clar, perquè per haberhi torres bé hi ha d' haver Putset!

ABONT VA TAN ATRAFEGAT?

—¡Abont va tan atrafegat? —Me arribo fins a casa i' adrogue a comprar una cerilla de cuarto. —¡Y que m' vol fer de la cerilla? —Es que vuy anar a veure lo monitor, y com hi sentit a dir que es tant fosch.

EPÍGRAMAS.

Diu que 'n Pep, que per tu s' mort es home de loterias; lo dia que s' cassi ab tu ja treurás una bona rifa.

Cego pintat al amor y no l' ha de admirar, nena; jo crech que si cego 'l pintat es per no pintarlo bestia.

Jo soch un pou de ciencia, deya'l altra dia en Lluch; y es ben vritat que 's un pou bant lo que hi entra no 'n surt.

Sol·lució a las xaradetas del numero anterior

1 Pi-ca-poll — 11 Ca-ho-nya Sol·lucio al geroglífich. Tres per dos, sis

E. R. — Ignocent Lopez.

Barcelona, 1867.—Imprenta de Narcís Hamur y Compañía, pasaje de Estuñolera, número 4.

Nam. 33.—Any II

I. LOPEZ, EDITOR.

Diuenje 20 Janer 1867.

PUNTS DE SUSCRIPCIO

LLIBRERIA ESPANYOLA DE I. LOPEZ, EDITOR Carrer Ample, 26 y Rambla del Mitj, 20. BARCELONA

Lo Noy de la Mare se deixará veure cada semana.

PREU DE SUSCRIPCIO

BARCELONA, PORTAT A CASA. Trimestre 6 raiets. FORA DE BARCELONA, FRANCH DE PORT Trimestre 6 raiets. Un número suello, 4 cuartos

ADMINISTRACIO Y REDACCIO, Carrer Ample, 26, llibreria.

LO NOY DE LA MARE.

AL PÚBLICH.

Lo Noy de la Mare, aconsellat de tota la familia y 'ls seus, ha determinat suspèndre la publicació del periòdic, fins a un temps que no signa tant fret.

HISTORIA D' UNA CAPA.

No hi ha pas cap pessa de roba que puga contar una historia mes completa que la capa. Aquesta prenda, desde que ab los seus broxes d' or y giras de vellut de seda, embolica a un ric senyor, fins que annada, calva, estiligrasada y feta a trossos, serveix per fregar rajolas, segueix tota la escala social esglabó per esglabó. Encara que, mica mes, mica menos, tolas

las capas tenen la mateixa historia, no volentnos apartar un mol de la vritat, anem a contar la historia d' una capa, que la sabem ab tots los seus vicis, com diuen molts sense saber axó que vol dir. Nasqué en Terrassa en l' any 1837, y junt ab varias germanas fón enviada a dida a una botiga del carrer de la Argenteria d' aquesta capital. Allí las estoras del botiguer la separaren de sas germanas y 'l sastre Sibil la ' encarrega de mantenirla pel seu compte. Per son bon caràcter llamava l' atenció de quants la vevan, pero tothom s' esgarrifava al dir lo sastre com se deya.